

Vaques grasses, sindicats magres

TONI CAÑÍS

La pre-campanya i els resultats que surtin de les eleccions espanyoles marcaran aquest pròxim any qüestions tan importants com el debat sobre la jornada de treball, la política d'ocupació i de protecció de l'atur, el tractament de la immigració i la repercussió en el mercat de treball, o la revisió del Pacte de Toledo sobre les pensions. I en dependrà també, encara que només sigui de rebot, el clima sindical.

Des de l'estiu, les relacions entre les cúpules dels dos sindicats majoritaris, Comissions Obreres i la UGT, s'han deteriorat molt. La unitat d'acció s'ha trencat en la negociació salarial dels funcionaris i mentre que la UGT ha retret a CCOO no ser prou crítica amb el govern Aznar, els altres tiraven en cara als ugetistes d'actuar més d'acord amb interessos electorals del PSOE que no pas dels treballadors.

Però tot i les picabaralles, explicables per l'empat que es registra entre aquestes formacions en el procés de les eleccions sindicals, també hi continua i hi continuarà havent grans coincidències estratègiques. Lluitaran, per exemple, perquè el repunt de la inflació no faci perdre poder adquisitiu als treballadors i per a aconseguir que el fort ritme de creixement econòmic que encara es preveu per a aquest 2000 beneficiï tothom. Els sindicats reclamen més atenció als col·lectius en què l'atur continua essent molt important, com les dones o els majors de 45 anys, i que es millori la situació de tots els desocupats que encara no reben cap mena de subsidi. No cal dir que la promesa del ministre de treball, Manuel Pimentel, que en els pròxims dos anys tothom tingui feina o rebí un curs de formació ha estat rebuda amb escepticisme en el món sindical. Però, de tota manera, les previsions són que l'any 2000 es creï

Antonio Gutiérrez deixarà la secretaria general de CC. OO.

prop de 400.000 nous llocs de treball a l'estat espanyol, i sembla que es podran complir.

Hi ha consens polític i social que els que també s'haurien de beneficiar de la bonança són els pensionistes. Les pensions pujaran l'any 2000 per sobre de la inflació, però el debat sobre com garantir-ne el futur sembla que no s'emprendrà seriosament fins passades les eleccions. El govern balear ja ha anunciat que n'equipararà les més baixes al salari mínim en els pròxims quatre anys, encara que tingui l'oposició de Madrid. I caldrà saber si el govern català tornarà a compensar enguany els pensionistes residents al Principat pel diferencial d'inflació amb Espanya com ja va fer just abans de les eleccions autonòmiques, o va ser la flor d'un dia.

Mentrestant, a França, el 2000 serà l'any de les 35 hores setmanals. L'entrada en vigor de la llei que obliga a reduir el temps de treball en les empreses de

Les eleccions generals condicionaran el món laboral, però la bona salut de l'economia donarà arguments als sindicats en les seves reivindicacions.

més de vint treballadors convertirà el territori francès en un laboratori d'assaigs per avaluar si realment això serveix per crear més ocupació. És ben segur que els resultats condicionaran també el debat al sud dels Pirineus, on un 20% dels convenis ja inclouen acords de flexibilitat horària i on algunes comunitats, com Catalunya, han establert incentius en aquest sentit, val a dir que sense gaire èxit. En aquest sentit, també estaran sobre la taula propostes com la del president de la patronal Foment del Treball, Joan Rosell, d'un contracte de 1.000 hores.

De cara endins, els sindicats hauran d'endregar la pròpia casa al tombar del nou mil·lenni. La UGT haurà de concretar a Catalunya el projecte de crear una caixa de resistència per a les vaques, avançar en la integració de

la Confederació de Treballadors de Catalunya i, juntament amb Comissions, intentar explicar la seva proposta d'espai sociolaboral català. A l'abril, el mes de les ventades i els ruixats, les Comissions Obreres passaran una pàgina de la seva història en el setè congrés. L'alacantí Antonio Gutiérrez deixarà la secretaria general del sindicat i passarà el relleu a José María Fidalgo, l'home que ell mateix ha proposat. Amb tot, el sector encapçalat per Ignacio Fernández Totxo, en les files del qual s'alinea el secretari general de Catalunya, Joan Coscubiela, ha condicionat el suport a Fidalgo a un canvi organitzatiu que tregui protagonisme a l'executiva del sindicat en benefici de les federacions territorials i sectorials. Mentrestant, el grup més crític amb l'actual direcció, encapçalat per Agustín Moreno, també esmola eines de cara al congrés.

Tot plegat, un any que donarà molta feina, almenys als periodistes d'informació laboral.